

Arrest

nr. 326 573 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp [S.], district Ahmad Khel, provincie Paktia. U heeft de Pashtu etniciteit en bent een soennitische moslim. U bent gehuwd en hebt twee kinderen. Uw ouders, uw broers, uw vrouw en uw kinderen wonen in Afghanistan in uw ouderlijk huis. Uw zus is getrouwd en woont bij haar schoonfamilie.

In 2001 doodde [B.Z.], de broer van uw paternale tante's wijlen echtgenoot, in samenwerking met zijn verre verwant [M.], uw tante, haar broer en haar neef in Duitsland. De reden hiervoor was omdat uw tante na het overlijden van haar echtgenoot wou hertrouwen met ene [G.K.], maar [B.] was hier niet mee akkoord want hij wou zelf met uw tante trouwen. Na de moorden werden de lichamen naar Afghanistan gerepatrieerd. [B.Z.]

werd door de Duitse autoriteiten gearresteerd en zat een gevangenisstraf uit. Nadat hij zijn straf had uitgezeten werd hij in het jaar 2021 gerepatriëerd naar Afghanistan. Hij sloot zich aan bij de taliban.

Ongeveer drie tot vier maanden nadat u en uw familie geruchten hadden opgevangen over [B.]'s terugkeer naar Afghanistan, kwam hij langs bij u thuis. U werkte op dat moment als taxichauffeur. De nacht dat [B.] samen met andere talibanleden bij u thuis langskwam was u in Gardez waar u moest overnachten omdat er een probleem was met uw auto. De volgende dag belde uw vader u op. Hij zei u dat [B.] en vier anderen bij jullie thuis waren geweest. Ze waren gemaskerd en vroegen waar u was en zeiden dat u een spion was omdat u overheidspersoneel vervoerde, wat strikt verboden was. Twintig dagen voor dit bezoek was u immers tegengehouden door de taliban. In uw auto zat iemand van de overheid in burgerkledij die werd opgepakt door de taliban. U was niet op de hoogte dat deze persoon voor de overheid werkte. Daarnaast vervoerde u soms arbaki's (=lokale politie) in uw eigen dorp. Uw vader zei tegen [B.] dat u niet thuis was. Ze sloegen uw vader en vertrokken. Uw vader maande u aan niet naar huis te komen en u bleef in Gardez.

Vier dagen later kwamen [B.] en enkele andere talibanleden opnieuw langs bij jullie thuis. Ditmaal liet [B.] zijn gezicht zien en zei hij tegen uw vader dat hij hem nog zou moeten herkennen want dat hij zijn broer, zus en neef had gedood. Hij gaf jullie de schuld van zijn repatriatie naar Afghanistan, zei dat hij jarenlang in de gevangenis had gezeten en dat hij wraak zou nemen. Hij zei tegen uw vader dat als u weg zou blijven dat hij dan zijn andere zoon zou meenemen. Uw vader belde u hierna opnieuw op en zei dat u niet naar huis mocht komen want dat [B.] u anders zou vermoorden. Hierna besloot u Afghanistan te verlaten. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 3 november 2021 aankwam en twee dagen nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara (=Afghaans identiteitsdocument) neer, alsook een kopie van een certificaat omtrent de voormalige job van uw vader, meer bepaald omtrent zijn lidmaatschap bij de dorpsontwikkelingsraad. Daarnaast legt u enkele originelen en enkele foto's neer van Duitse documenten in verband met de repatriëring van de lichamen naar Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan geen geloof hechten aan uw verklaringen in verband met uw beweerde problemen. U haalt een persoonlijk vijandschap aan tussen [B.Z.] en uw familie. [B.] is de broer van uw paternale tante's wijlen echtgenoot (CGVS, p. 8). U verklaart dat [B.] uw paternale tante, uw paternale nonkel en de neef van uw vader in Duitsland vermoordde, in samenwerking met zijn neef [M.] (CGVS, p. 7 & 23). Dit gebeurde in 2001. U verklaart dat nadat haar echtgenoot was gestorven, uw tante wou hertrouwen met een zekere [G.K.] (CGVS, p. 8 & 22). U stelt dat hij uw tante, uw nonkel en de neef van uw vader drugs gaf en hen daarna vermoordde. Een maand tot veertig dagen na de moord werden de lichamen vanuit Duitsland gerepatriëerd naar Afghanistan (CGVS, p. 8 & 9). [B.] werd gearresteerd door de Duitse autoriteiten en zat een gevangenisstraf uit in Duitsland (CGVS, p. 9). U weet niet hoelang hij effectief in de gevangenis gezeten, u houdt het op tien of twintig jaar (CGVS, p. 9). U verklaart echter wel dat hij na zijn straf terug gerepatriëerd werd naar Afghanistan, in het jaar 2021 (CGVS, p. 9). Het CGVS acht de drie desbetreffende overlijdens in Duitsland, alsook hun hierop volgende repatriëring naar Afghanistan, geloofwaardig. Echter, wat de vermeende dader [B.] betreft, en de dreiging in uw hoofde die hierdoor ontstond, dient te worden opgemerkt dat het CGVS hier geen geloof aan kan hechten. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers vaag, beperkt en incoherent gebleken.

Allereerst heeft u slechts een zeer beperkte kennis van [B.] zelf, de man met wie u verklaart problemen te hebben gekend. Gevraagd of hij kinderen heeft, stelt u dat u nooit zijn vrouw of kinderen heeft gezien of erover heeft gehoord (CGVS, p. 9). U stelt verder dat als hij getrouwd is, zijn vrouw en kinderen in Duitsland zullen wonen, maar dat niemand van uw familie informatie heeft over zijn burgerlijke staat (CGVS, p. 9). U hebt verder geen enkel idee hoe de Duitse autoriteiten te weten zijn gekomen waarom net hij schuldig was

aan de drie moorden en heeft er het raden naar hoeveel jaren hij effectief in de gevangenis zou hebben gezeten (CGVS, p.9). U weet daarnaast niet of hij voor zijn vertrek al banden zou hebben gehad de taliban (CGVS, p. 15). U geeft als reden hiervoor dat u toen nog heel klein was (CGVS, p. 15). Men moge nochtans verwachten dat andere leden van uw familie, zoals uw vader bijvoorbeeld, hier wel meer over zouden weten en dit ook aan u zouden hebben kunnen meedelen. U weet verder niet wat de job van [B.] was vooraleer hij naar Duitsland vertrok, u stelt dat u toen nog niet geboren was en dat uw vader u hier niets over heeft verteld (CGVS, p. 22). Dit is opnieuw geen afdoende verklaring. Gelet op uw persoonlijk belang, zou men logischerwijze kunnen verwachten dat u hier wel naar gepolst zou hebben. U lijkt tevens niet te kunnen zeggen wanneer [B.] Afghanistan verliet en hoelang hij zich in Duitsland bevond, het enige dat u zegt is dat hij in 2001 de feiten pleegde en toen al in Duitsland woonde (CGVS, p. 9). Het is bevreemdend te noemen dat u niet meer informatie hebt over [B.], te meer gelet op het feit dat uw families elkaar kenden aangezien uw tante in zijn familie was getrouwd, en zijn familie dus verre familie van jullie was (CGVS, p. 9-10). Bovendien verklaart u dat hij voor zijn vertrek in Ahmad Khel district woonde, ongeveer vijftien minuten rijden met de auto van uw huis (CGVS, p. 17-18). Gelet op deze zaken kan worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de man voor wie u Afghanistan verklaart te zijn moeten ontvluchten.

Ook uw kennis over de toetreding van [B.] tot de taliban is beperkt. Gevraagd welke functie hij vervulde binnen de taliban had stelt u enkel dat hij een soort commandant was maar dat de specifieke functie die hij had voor jullie niet duidelijk was (CGVS, p. 15). De reden waarom voor jullie duidelijk was dat hij een leidersfunctie had, was omdat hij naar uw huis kwam met een vijftal personen en dat dat iets is dat een leider kan doen (CGVS, p. 15). Dit blijft evenwel een zeer vage en oppervlakkige omschrijving van diens rol bij de taliban. Het ligt in de lijn der verwachtingen dat u beter op de hoogte bent van diens beweerde activiteiten bij de taliban. Gevraagd wie zijn overste was bij de taliban verklaart u dat dit [Q.K.M.] was, de commandant in [S.] (CGVS, p. 19). Gevraagd of [B.] zelf ook mensen onder zich had, antwoordt u dan plots dat hij de leider was van twintig personen, omdat hij bevriend was met [Q.K.M.] (CGVS, p. 19). Het feit dat u eerst een zeer vage verklaring geeft en dan later een veel specifiekere uitleg verschaft, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat hij bovendien na een verblijf van twintig jaar in het buitenland naar Afghanistan zou terugkeren en na enkele maanden al het leiderschap zou hebben over zo'n twintig personen, is op zijn minst merkwaardig te noemen.

U verklaart dat [B.] op een gegeven moment 's nachts samen met vier anderen bij u thuis langskwam. U was op dat moment in Gardez, de hoofdstad van Paktia provincie (CGVS, p. 7). U werkte in die periode als taxichauffeur en u had die nacht problemen met uw auto en moest deze eerst laten herstellen door een mecanicien (CGVS, p. 7 & 12). U verklaart dat [B.] en de anderen allen gemaskerd waren. Ze vroegen aan uw vader waar u was en beschuldigden u ervan een spion te zijn omdat u overheidspersoneel zou vervoeren (CGVS, p. 7). U verklaart echter dat [B.] simpelweg een excuus zocht om u te bestraffen en te vermoorden (CGVS, p. 13). De beschuldiging van spionage in uw hoofde en de bedreiging die hieruit resulteert, linkt u met andere woorden aan uw vermeend probleem omwille van het persoonlijk vijandschap.

Hoewel het CGVS geen twijfels uit bij uw werkzaamheden als taxichauffeur de laatste maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u overheidspersoneel zou hebben vervoerd.

De reden waarom de taliban u beschuldigden van spionage was volgens u omdat u twintig dagen voordien werd tegengehouden door de taliban op uw route en in uw auto iemand zat die voor de overheid werkte, die door hen werd gearresteerd (CGVS, p. 8 & 12). Merkwaardig is evenwel dat u verder niets kan zeggen over wie deze persoon was of wat zijn functie bij de overheid was. U verklaart dat deze persoon gekleed was als burger en dat u niet wist wie hij was (CGVS, p. 8 & 11-12). U stelt dat u zelfs op het moment dat deze persoon moest uitstappen niet op de hoogte was van wat er aan de hand was, u reed verder en hoorde pas later dat die persoon voor de overheid werkte (CGVS, p. 12-13). Wanneer u wordt gevraagd wat de functie was van deze persoon, vraagt u hoe u dit zou weten, voor u was hij een gewoon persoon en pas achteraf bleek dat hij iemand van de overheid was (CGVS, p. 18). Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan kennis. Gelet op het feit dat dit een dermate belangrijke gebeurtenis was voor de beschuldiging van spionage in uw hoofde kan worden verwacht dat u op zijn minst zou weten welke functie deze persoon zou hebben gehad, of bij welke overheidsdienst hij dan zou gewerkt hebben. Bovendien verklaart u later te weten te zijn gekomen dat hij voor de overheid werkte. Het is niet aannemelijk dat u hierbij niet te weten zou zijn gekomen wat zijn functie dan wel was. Daarnaast moge men verwachten dat als de taliban u het werkelijk kwalijk namen een overheidsfunctionaris te hebben getransporteerd, ze u onmiddellijk viseren en u dan niet laten doorrijden.

Daarnaast verklaart u dat u binnen uw dorp alsook van en naar Ahmad Khel district arbaki's vervoerde maar hen niet naar Gardez bracht omwille van mogelijke controles door de taliban (CGVS, p. 11). Later verklaart u echter dat u de eerste maanden dat u werkte als taxichauffeur wel Arbaki's uit uw dorp vervoerde van en naar Gardez (CGVS, p. 13). Het is opvallend dat u hier uiteenlopende verklaringen over aflegt. Bovendien

zou u deze eerste maanden wel mensen vervoerd hebben zonder dat u wist dat u daardoor in de problemen zou komen, gaat u verder (CGVS, p. 13). Dit is niet serieus, gelet op uw latere verklaring dat het strikt verboden is in uw regio om mensen van de overheid te vervoeren, dat u wordt vermoord als u dat doet en u bovendien mensen kent die hierdoor problemen kenden (CGVS, p. 18). Uw verklaringen zijn dermate incoherent en onlogisch dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan hierboven genoemde activiteiten. Dat u aldus van spionage zou zijn beschuldigd geweest is niet aannemelijk.

U verklaart dat wanneer [B.] en de anderen een eerste keer bij u thuis langskwamen, uw vader antwoordde dat u niet thuis was, dat ze hierna boos werden, hem sloegen en daarna vertrokken. De volgende ochtend belde uw vader u op en zei dat u niet naar huis mocht komen. U verklaart dat [B.] en enkele anderen vier dagen later opnieuw bij u thuis langskwamen. Deze keer liet [B.] zijn gezicht zien. Hij zei tegen uw vader dat hij hem nog zou moeten herkennen want dat hij zijn broer, zus en neef had gedood. Hij zei dat hij door uw familie was teruggestuurd, dat hij jarenlang in de gevangenis had gezeten en dat hij wraak zou nemen. Hij zei tegen uw vader dat als u weg zou blijven, dat hij dan zijn andere zoon zou meenemen. Uw vader zou u hierna opnieuw hebben opgebeld en zei dat u niet naar huis mocht komen want dat [B.] u anders zou vermoorden (CGVS, p. 7). Ook aan dit bezoek kan geen geloof gehecht worden en niet in het minst omdat het geenszins logisch is dat [B.] zichzelf de eerste keer niet bekend zou maken maar de tweede keer, vier dagen later, opeens wel. Wanneer u wordt gevraagd waarom hij de eerste keer niets zei over wie hij was, antwoordt u dat niet te weten, u vermoedt dat hij misschien wou dat u gezegd werd gearresteerd door de groepering en dat uw familie nooit zou doorhebben wie u eigenlijk arresteerde (CGVS, p. 15). Dit is geen logische verklaring, gelet op uw verklaring dat hij zich amper vier dagen later opeens wel bekend maakt aan uw familie. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat [B.] en de talibanleden twee keer zouden langskomen bij u thuis en u en uw familie zouden verwittigen van hun plannen indien ze u zouden vinden. Indien [B.] effectief wraak wou nemen door u te vermoorden, en u niet thuis blijkt te zijn, lijkt het eerder logisch dat hij dan niet eerst tot tweemaal toe zou aankondigen wat zijn intenties zijn.

Daarnaast zijn uw algemene verklaringen omtrent het vijandschap tussen [B.] en uw familie vaag en onlogisch. U verklaart initieel dat [B.] zei dat hij door uw familie jarenlang in de gevangenis had gezeten en naar Afghanistan was teruggestuurd, en dat hij wraak zou nemen (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom [B.] uw familie beschuldigde van het feit dat hij terug naar Afghanistan was gestuurd, antwoordt u dat [B.] dacht dat uw vader destijds aan zijn zus had gezegd om met [G.K.] te trouwen (CGVS, p. 16). Merkwaardig genoeg werd uw vader niet bedreigd door [B.], volgens u omdat hij oud, ziek en werkloos was en omdat men altijd vooral de oudste zoon wilt hebben (CGVS, p. 16). Dit is weinig logisch te noemen. Indien [B.] uw familie het werkelijk zou kwalijk nemen dat zij de oorzaak waren van een repatriatie naar Afghanistan, spreekt het voor zich dat hij dan ook uw overige familieleden viseert en niet alleen u. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom hij zou denken dat jullie verantwoordelijk zijn voor zijn repatriatie naar Afghanistan.

Gevraagd waarom [B.] dan precies u viseerde, stelt u dat hij dit deed om risico in de toekomst te vermijden (CGVS, p. 19). Hij heeft immers familieleden van u vermoord en u verklaart dat men in Afghanistan volgens de Pashtun traditie zo redeneert dat een zoon ooit volwassen zal worden en dan in staat zal zijn om wraak te nemen en men die zoon daarom eerst moet vermoorden (CGVS, p. 19). Gevraagd of uw familie dan ooit wraak heeft proberen te nemen, verklaart u te denken dat uw vader niet iemand is die een persoon zou vermoorden (CGVS, p. 20). Dit spreekt uw uitleg over de Pashtun traditie echter volledig tegen. Wanneer u bovendien wordt gevraagd of uw vader wist dat [B.] problemen zou zoeken met uw familie, antwoordt u dat jullie hadden gehoord dat [B.] was teruggekeerd maar niet hadden verwacht dat hij jullie zou beschuldigen van iets en achter jullie zou aankomen (CGVS, p. 22). Ook deze verklaring spreekt opnieuw uw eerdere stelling over het gebruik van persoonlijke vijandschappen volgens de Pashtun traditie tegen. Gelet op uw uitleg hieromtrent zou men denken dat u en uw familie verwacht zouden hebben dat [B.] achter u, de oudste zoon, zou aankomen. Het gedrag van u en uw familie bevestigt bovendien de ongeloofwaardigheid van een dreiging in uw hoofde omwille van deze traditie. U verklaart immers dat u en uw familie meer dan drie maanden voor zijn bezoek al op de hoogte waren van het feit dat hij terug in Afghanistan was (CGVS, p. 16). Het lijkt logisch dat jullie dan voorzorgsmaatregelen zouden nemen, gelet op de Pashtun traditie waar u over spreekt en waardoor u beweert dat [B.] uit zou zijn op uw dood. Uw verklaring als zou uw vader gezegd hebben om op tijd naar het dorp te vertrekken als u van de stad kwam en dat u in de stad moest blijven als u niet zeker wist of u nog op tijd zou aankomen voldoet geenszins aan deze verwachting (CGVS, p. 22).

Gelet op het feit dat de Pashtun traditie die u aanhaalt als reden voor de dreiging in uw hoofde niet als afdoende argument kan worden beschouwd, maakt dat u ook geen afdoende verklaring kan bieden voor uw verklaring dat alleen u persoonlijk werd bedreigd, en niet de rest van uw familie. Opnieuw gevraagd waarom u werd bedreigd en niet de rest van uw familie, antwoordt u dat uw papa oud en ziek was en uw andere broers nog heel jong waren (CGVS, p. 20). Indien een wraakmotief werkelijk ten grondslag ligt aan een bedreiging met de dood, alsook de vrees voor mogelijke represailles volgens de Pashtun traditie, spreekt het voor zich dat leeftijd van geen belang zou zijn. U stelt daarnaast dat met de tijd uw broers ook in aanmerking zullen komen en jullie hen daarom naar verloop van tijd willen wegsturen (CGVS, p. 20). Echter, wanneer u

wordt gevraagd of er na uw vertrek naar uw broers werd gevraagd door [B.], antwoordt u van niet, maar dat uw oudste broer [A.], die ondertussen dertien is, door uw ouders vaak naar familieleden wordt gestuurd omdat ze bang zijn voor hem (CGVS, p. 20). Evenwel woont en verblijft deze broer nog steeds in het ouderlijk huis, hetgeen een mogelijke vrees voor zijn veiligheid volledig ondermijnt (CGVS, p. 6). U verklaart dat [B.] na uw vertrek uit Afghanistan nog één keer bij u thuis langskwam omdat hij had gehoord dat u was vertrokken en daarbij kwaad was op uw familie. [B.] zei dat als ze u ooit zouden vinden, het uw laatste dag zou zijn (CGVS, p. 8). Enkele dagen hierna sprak hij tevens uw jongste broer [W.] aan, vlak bij de moskee, en vroeg hem naar uw Facebookprofiel (CGVS, p. 16 & 20-21). Uw broer antwoordde hierop dat hij niet wist of u een profiel had of niet (CGVS, p. 16). Het is bevreemdend dat u deze momenten slechts zeer vaag in de tijd kan situeren, u kan enkel zeggen dat deze incidenten kort na uw vertrek plaatsvonden (CGVS, p. 21).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bewijst hoogstens uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet wordt betwist. De kopie van het certificaat van uw vader is niet relevant in het licht van uw asielrelaas. Ook de Duitse documenten inzake de repatriëring van de lichamen naar Afghanistan, alsook de foto's van deze documenten, bewijzen enkel het overlijden van deze mensen, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u hierdoor problemen zou hebben gekend maakt u niet aannemelijk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op

voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Shawat, Ahmad Khel, Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens

richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Inzake de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus betwist verzoeker allereerst de motieven aan de hand waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en van zijn problemen met een talibanlid en tracht hij deze te weerleggen.

Verzoeker voert verder aan vervolging te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan nu hij is verwesterd. Hij wijst er op dat hij Frans kent en dat hij werkt. Hij stelt zich te kleden naar de westerse normen en zich te hebben geïntegreerd in België. Dit alles beperkt, zo vervolgt hij, zijn aanpassingsvermogen en vergroot het risico dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan. Nog stelt hij *“de godsdienstige normen aan [te hangen] van het taliban regime dat hij verfoeit”*. Hij betoogt dat het één zaak is om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan en een andere zaak om zich aan te passen aan het repressieve, extremistische bestuur van de taliban. Hij geeft aan dat hij niet weet wat van hem wordt verwacht bij terugkeer en dat hij niet in staat is om te beseffen hoe hij *‘anders’* is dan vroeger of zelfs *‘anders’* dan de *‘andere’* bevolking in Afghanistan. Volgens hem bestaat er een grote kans dat in zijn dorp afwijkend gedrag zal worden doorgegeven aan de lokale talibanleiding.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus, meer specifiek artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij citeert uit het jaarrapport van Human Rights Watch voor 2023 en *“de country guidance”* en betoogt dat er nog steeds burger-slachtoffers zijn als gevolg van aanslagen en er in zijn provincie Paktia nog terroristische groeperingen actief zijn.

Verzoeker vraagt in hoofddorpe om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Ter staving van zijn verzoekschrift voegt verzoeker 2 screenshots van een filmpje en loonbrieven voor april en mei 2022.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 30 januari 2025 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023;
- EUAA, *“COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024;

- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024.

3.2. Op 31 januari 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over, waarbij hij volgende nieuwe stukken wenst voor te leggen: een stuk dat attesteert dat hij sinds 30 september 2024 op regelmatige basis Franse taallessen volgt, stukken inzake de repatriëring van de lichamen van zijn familieleden vanuit Duitsland naar Afghanistan, via Pakistan, in 2001 en bijkomende loonfiches voor december 2022 en januari, juni en juli 2023.

In antwoord op de aanvullende nota van verweerder, stelt verzoeker zich verder in eerste instantie vragen bij de voldoende beschikbaarheid van betrouwbare en objectieve informatie over de actuele situatie in Afghanistan, nu journalisten er worden vervolgd en vrouwelijke journalisten niet mogen werken. Hij wijst op een probleem van onderrapportering door de censuur en vervolging onder de taliban. Hij haalt ook aan dat het UNHCR in een bericht van 28 mei 2024 zijn advies handhaaft om geen Afghanen gedwongen terug te sturen naar hun land. Nog verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van november 2023 en betoogt hij dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt onvoldoende actueel is.

Verzoeker maakt vervolgens enkele bijkomende opmerkingen inzake de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan. Op basis van de door het CGVS ter beschikking gestelde landeninformatie erkent hij dat de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen sinds de machtsovername, maar benadrukt hij dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op willekeurige wijze treffen toenemen en willekeurig geweld in veel provincies blijft voorkomen. Het is volgens hem te vroeg om te spreken van een stabilisatie van de veiligheidssituatie. De taliban blijven volgen hem een “actor van geweld”, waarbij willekeur heerst.

Verder gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij volgens hem de taliban optreden als actor van vervolging en mee verantwoordelijk zijn voor deze situatie, zowel intern als internationaal. Zo is volgens hem de socio-economische situatie, die sinds de machtsovername nog is verergerd, mee veroorzaakt door de uitsluiting van de (vrouwelijke) helft van de bevolking. In dit verband verwijst hij naar meerdere mediaberichten, die volgens hem ook aantonen dat voormalig overheidspersoneel en hun familie nog steeds worden gevisieerd. De machtsovername door de taliban ligt volgens hem rechtstreeks aan de basis van de actuele situatie en door de wijze waarop de taliban de macht uitoefenen moet volgens hem worden aangenomen dat zij overwegend de oorzaak zijn van de huidige economische en humanitaire crisis. Hij betoogt dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen bijgevolg aan de taliban kan worden verweten, minstens dat het CGVS hiernaar geen actueel onderzoek heeft gedaan.

Daarnaast betoogt verzoeker dat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot een (mogelijkheid tot veilige) terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen. De gekende gevallen van Afghanen die vanuit het Westen terugkeerden zijn volgens hem zo beperkt dat hieruit, zeker wat betreft verwesterde jongeren of zij die als dusdanig worden gepercipieerd, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid. Inzake de ingeroepen problematische situatie bij terugkeer, en meer algemeen de slechte mensenrechtensituatie, wordt verwezen naar verschillende verslagen en artikelen, waaronder het jaarrapport van Human Rights Watch voor 2023, een rapport van UNAMA van september 2023 inzake de behandeling van gevangenen en de recente rapporten van UNAMA van juli 2024 en van Amnesty International van juli 2024. In het bijzonder wenst verzoeker te wijzen op de situatie in de gevangenis, gelet op zijn vrees te worden aangehouden. Hij stelt dat zijn vrees voor vervolging op grond van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, wordt bevestigd in de landeninformatie van het CGVS, met name de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024 en de hierin opgenomen risicofactoren. Hij benadrukt dat uit deze landeninformatie bovendien blijkt dat een verdenking van het overtreden van de normen van de taliban evenzeer problematisch kan zijn bij terugkeer en dat de regels van de taliban niet zijn neergeschreven en deze steeds strikter worden toegepast. Hij wijst andermaal op zijn werk en integratie in België, op een westerse levensstijl en op een risico om door zijn directe omgeving als afwijkend te worden beschouwd. Verwestering mag volgens hem niet worden verengd “tot een *“morele integriteit” die dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*” en hij meent in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling als behorend tot een bepaalde sociale groep.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker in zijn aanvullende nota om de bestreden beslissing te vernietigen, opdat verder onderzoek kan worden gedaan naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en zijn provincie van herkomst in het bijzonder.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan daarom worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Verweerder heeft bij zijn aanvullende nota van 30 januari 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.2.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 27 maart 2023, kan worden samengevat als volgt. In 2001 doodde B.Z., de broer van zijn paternale tante's overleden echtgenoot, in samenwerking met zijn verre verwant M., zijn tante, haar broer en haar neef in Duitsland. De reden hiervoor was dat zijn tante na het overlijden van haar echtgenoot wou hertrouwen met een andere man, terwijl B.Z. zelf met zijn tante wilde trouwen. Na de moorden werden de lichamen naar Afghanistan gerepatriëerd. Nadat B.Z. in Duitsland zijn gevangenisstraf had uitgezeten, werd hij in 2021 door dit land uitgewezen naar Afghanistan, waar hij zich aansloot bij de taliban. Ongeveer drie tot vier maanden nadat verzoeker en zijn familie geruchten hadden opgevangen over de terugkeer van B.Z., kwam deze – gemaskerd en samen met vier anderen – langs bij verzoeker thuis. Verzoeker werkte op dat moment als taxichauffeur en was niet thuis. Ze vroegen naar verzoeker en zeiden dat hij een spion was omdat hij overheidspersoneel vervoerde, wat strikt verboden was. Twintig dagen voor dit bezoek was verzoeker tegengehouden door de taliban, terwijl in zijn auto iemand zat van de overheid in burgerkledij die werd opgepakt door de taliban. Daarnaast vervoerde hij soms lokale politiemannen. Vier dagen later kwamen B.Z. en enkele andere talibanleden opnieuw langs bij hem thuis. Ditmaal liet B. zijn gezicht zien. Hij gaf verzoeker en zijn familie de schuld van zijn repatriëring naar Afghanistan en zei dat hij wraak zou nemen. Hierna besloot verzoeker Afghanistan te verlaten.

4.2.3. Ter ondersteuning van zijn verzoek en voormeld asielrelaas legt verzoeker volgende documenten voor: zijn taskara, een kopie van een certificaat omtrent het lidmaatschap van zijn vader bij de dorpsontwikkelingsraad en enkele originelen en foto's van Duitse documenten in verband met de repatriëring van de lichamen van zijn familieleden naar Afghanistan in 2001.

Deze voorgelegde stukken volstaan in de huidige stand van zaken op zichzelf niet om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De taskara van verzoeker kan zo hooguit zijn identiteit en herkomst bewijzen, die noch door de commissaris-generaal noch door de Raad worden betwist. De voorgelegde kopie van een certificaat omtrent het lidmaatschap van zijn vader bij de dorpsontwikkelingsraad houdt verder geen verband met zijn asielrelaas, zodat de relevantie hiervan voor de beoordeling van dit asielrelaas niet blijkt. Zoals verzoeker op zich niet betwist, bewijzen de stukken inzake de repatriëring van de lichamen van zijn familieleden naar Afghanistan verder enkel het overlijden van deze mensen. Ook dit wordt noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist. Hiermee kan verzoeker echter zijn persoonlijke problemen met een lid van de taliban nog niet aantonen.

4.2.4. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker nog 2 screenshots van een filmpje, waaruit moet blijken dat de taliban inmiddels zijn broer W. hebben opgepakt. Hij stelt dat de familie sindsdien geen nieuws heeft over zijn broer. Hij kondigt aan dit filmpje ook via usb te zullen overmaken, maar heeft nagelaten dit te doen in de verdere procedure voor de Raad. In dit verband moet verder worden vastgesteld dat op de voorgelegde screenshots geen personen duidelijk herkenbaar staan afgebeeld. Er kan niet worden nagegaan of vastgesteld dat hierop werkelijk verzoekers broer is te zien. Dergelijke filmpjes of screen-shots hebben sowieso al een beperkte bewijswaarde nu het onduidelijk is in welke omstandigheden deze zijn gemaakt en ze gemakkelijk kunnen worden geësceneerd.

4.2.5. Gelet op wat voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen inzake de voorgehouden vervolgingsfeiten en de persoonlijke vete tussen B.Z. en zijn familie ongeloofwaardig zijn. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.7. Voor zover kan worden aangenomen dat B.Z. de dader is van de moord op familieleden van verzoeker in Duitsland in 2001 en deze persoon in 2021 door Duitsland werd uitgewezen naar Afghanistan, stelt de Raad in elk geval vast dat verzoeker niet kan overtuigen dat deze persoon vervolgens toetrad tot de taliban en zelfs bijna onmiddellijk een leidinggevende functie had. De Raad treedt de commissaris-generaal zo bij in de vaststelling dat verzoekers kennis over de toetreding van B.Z. tot de taliban beperkt is en zijn verklaringen over diens rol bij de taliban zeer vaag en oppervlakkig bleven. Dit blijkt uit de volgende pertinente en draagkrachtige bevindingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die door de Raad worden bijgetreden:

“Gevraagd welke functie hij vervulde binnen de taliban had stelt u enkel dat hij een soort commandant was maar dat de specifieke functie die hij had voor jullie niet duidelijk was (CGVS, p. 15). De reden waarom voor jullie duidelijk was dat hij een leidersfunctie had, was omdat hij naar uw huis kwam met een vijftal personen en dat dat iets is dat een leider kan doen (CGVS, p. 15). Dit blijft evenwel een zeer vage en oppervlakkige omschrijving van diens rol bij de taliban. Het ligt in de lijn der verwachtingen dat u beter op de hoogte bent van diens beweerde activiteiten bij de taliban. Gevraagd wie zijn overste was bij de taliban verklaart u dat dit [Q.K.M.] was, de commandant in [S.] (CGVS, p. 19). Gevraagd of [B.] zelf ook mensen onder zich had, antwoordt u dan plots dat hij de leider was van twintig personen, omdat hij bevriend was met [Q.K.M.] (CGVS, p. 19). Het feit dat u eerst een zeer vage verklaring geeft en dan later een veel specifiekere uitleg verschaft, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat hij bovendien na een verblijf van twintig jaar in het buitenland naar Afghanistan zou terugkeren en na enkele maanden al het leiderschap zou hebben over zo’n twintig personen, is op zijn minst merkwaardig te noemen.”

Van verzoeker mag terecht een meer concrete kennis worden verwacht van de persoon met wie hij stelt in een persoonlijke vete te zijn verwickeld en die hem persoonlijk zou bedreigen, en in het bijzonder van diens precieze functie bij de taliban. Dit eens te meer nu verzoekers familieleden nog steeds verblijven in zijn dorp in Afghanistan en hij nog met hen in contact staat (CGVS, p. 6). De Raad acht het ook weinig aannemelijk dat deze persoon, nadat hij minstens gedurende 20 jaar in Duitsland had verbleven, na zijn deportatie naar Afghanistan in 2021 zo goed als onmiddellijk de leiding had over zo’n 20 personen. In dit verband betoogt

verzoeker in zijn verzoekschrift dat B.Z. reeds voor zijn vertrek naar Duitsland contact had met de taliban en het aldus niet ongeloofwaardig is dat hij bij zijn terugkeer zijn vroegere contacten opnieuw heeft aangesproken en mensen onder zich had. Deze uitleg kan niet overtuigen en wel nu verzoeker hiermee zijn eigen verklaringen op het CGVS tegenspreekt. Zo werd verzoeker op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of B.Z. voor zijn vertrek naar Duitsland al banden had met de taliban, waarop hij antwoordde: *“Ja dat weet ik niet, ik was toen heel jong. Ik was 2 jaar ofzo, ik weet het niet. Ja dat hij vroeger bij die groepering zat weet ik niet, mijn papa heeft mij daar nooit iets over verteld. [...]”* Dat verzoeker, om de leiderspositie van B.Z. bij de taliban te verklaren, plots wel blijkt te weten dat deze voor zijn vertrek naar Duitsland reeds contacten had met de taliban, zonder bovendien te verduidelijken hoe het komt dat hij hierover ineens wel kennis heeft, is weinig overtuigend. Hiermee kan hij de voormelde beoordeling niet onderuit halen of in een ander daglicht stellen.

4.2.8. Verzoeker slaagt er evenmin in om de beoordeling in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij overheidspersoneel zou hebben vervoerd, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. In het verlengde van deze vaststelling kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij zou zijn beschuldigd van spionage omwille van het vervoeren van overheidspersoneel. Volgende pertinente en draagkrachtige motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden overgenomen door de Raad:

“De reden waarom de taliban u beschuldigden van spionage was volgens u omdat u twintig dagen voordien werd tegengehouden door de taliban op uw route en in uw auto iemand zat die voor de overheid werkte, die door hen werd gearresteerd (CGVS, p. 8 & 12). Merkwaardig is evenwel dat u verder niets kan zeggen over wie deze persoon was of wat zijn functie bij de overheid was. U verklaart dat deze persoon gekleed was als burger en dat u niet wist wie hij was (CGVS, p. 8 & 11-12). U stelt dat u zelfs op het moment dat deze persoon moest uitstappen niet op de hoogte was van wat er aan de hand was, u reed verder en hoorde pas later dat die persoon voor de overheid werkte (CGVS, p. 12-13). Wanneer u wordt gevraagd wat de functie was van deze persoon, vraagt u hoe u dit zou weten, voor u was hij een gewoon persoon en pas achteraf bleek dat hij iemand van de overheid was (CGVS, p. 18). Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan kennis. Gelet op het feit dat dit een dermate belangrijke gebeurtenis was voor de beschuldiging van spionage in uw hoofdte kan worden verwacht dat u op zijn minst zou weten welke functie deze persoon zou hebben gehad, of bij welke overheidsdienst hij dan zou gewerkt hebben. Bovendien verklaart u later te weten te zijn gekomen dat hij voor de overheid werkte. Het is niet aannemelijk dat u hierbij niet te weten zou zijn gekomen wat zijn functie dan wel was. Daarnaast moge men verwachten dat als de taliban u het werkelijk kwalijk namen een overheidsfunctionaris te hebben getransporteerd, ze u onmiddellijk viseren en u dan niet laten doorrijden.

Daarnaast verklaart u dat u binnen uw dorp alsook van en naar Ahmad Khel district arbaki's vervoerde maar hen niet naar Gardez bracht omwille van mogelijke controles door de taliban (CGVS, p. 11). Later verklaart u echter dat u de eerste maanden dat u werkte als taxichauffeur wel Arbaki's uit uw dorp vervoerde van en naar Gardez (CGVS, p. 13). Het is opvallend dat u hier uiteenlopende verklaringen over aflegt. Bovendien zou u deze eerste maanden wel mensen vervoerd hebben zonder dat u wist dat u daardoor in de problemen zou komen, gaat u verder (CGVS, p. 13). Dit is niet serieus, gelet op uw latere verklaring dat het strikt verboden is in uw regio om mensen van de overheid te vervoeren, dat u wordt vermoord als u dat doet en u bovendien mensen kent die hierdoor problemen kenden (CGVS, p. 18). Uw verklaringen zijn dermate incoherent en onlogisch dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan hierboven genoemde activiteiten. Dat u aldus van spionage zou zijn beschuldigd geweest is niet aannemelijk.”

Verzoeker herhaalt zijn verklaring dat hij pas achteraf heeft vernomen dat de man die hij vervoerde voor de overheid werkte. Volgens hem was het niet de gewoonte om onmiddellijk vragen te stellen over het beroep en zou deze man boos hebben gereageerd indien hij naar zijn functie zou hebben gevraagd. Hij stelt niet *“de bevoegdheid”* te hebben gehad om dergelijke vragen te stellen. Nog benadrukt hij dat deze persoon gewone kleding droeg, zodat onmogelijk kon worden gezien dat hij werkte voor de overheid. Verzoeker beperkt zich aldus vooral tot het herhalen van zijn verklaringen, zonder dat hij de vaststellingen die hieromtrent werden gedaan onderuit haalt, in het bijzonder dat het niet aannemelijk is dat hij achteraf – toen hij vernam dat de persoon die hij had vervoerd voor de overheid werkte – niet evenzeer te weten zou zijn gekomen wie deze persoon precies was en wat zijn functie was en dat als de taliban het hem werkelijk kwalijk namen een overheidsfunctionaris te hebben getransporteerd, mag worden verwacht dat ze hem onmiddellijk viseerden en niet zouden hebben laten doorrijden.

Verder merkt verzoeker thans op dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij in het begin arbaki's vervoerde maar hij hiermee stopte toen het niet meer veilig was. De Raad merkt echter op dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij in Afghanistan slechts 3 maanden als taxichauffeur heeft gewerkt en hij startte met zijn job als taxichauffeur ongeveer 4 maanden voor hij vertrok uit zijn land (gehoor CGVS, p. 5 en 10). Verzoekers uitleg dat hij bij de start van zijn job als taxichauffeur niet zou hebben beseft dat het vervoeren van lokale politieagenten gevaarlijk was of nog dat dit toen wel nog voldoende veilig zou zijn geweest, is volstrekt

onaannemelijk. Verzoekers initiële verklaring dat hij, toen hij pas begon als taxichauffeur, niet wist dat hij daardoor in de problemen zou komen (gehoor CGVS, p. 13), is in strijd met zijn latere verklaringen dat het strikt verboden was in zijn regio om mensen van de overheid te vervoeren en dat bv. 5 maanden voor zijn vertrek iemand die mensen van de overheid vervoerde werd opgehangen (gehoor CGVS, p. 18). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker bij de start van zijn werk als taxichauffeur al op de hoogte moet zijn geweest van het gevaar dat het vervoeren van overheids-personeel met zich meebracht. Dit maakt zijn verklaringen over het vervoeren van lokale politieagenten en de thans naar voor gebrachte uitleg volstrekt ongeloofwaardig.

4.2.9. In navolging van de commissaris-generaal hecht de Raad verder geen geloof aan de voorgehouden bezoeken van B.Z. en enkele talibanleden aan verzoekers huis, waarbij ze specifiek naar hem op zoek zouden zijn geweest, en evenmin aan de voorgehouden vijandschap tussen B.Z. en verzoeker en zijn familie.

In dit verband treedt de Raad de commissaris-generaal allereerst bij dat het niet logisch is dat B.Z. zichzelf de eerste keer niet bekend zou maken maar de tweede keer, vier dagen later, opeens wel en verzoeker hiervoor ook geen logische verklaring kan geven. Ook is het niet aannemelijk dat B.Z. en de talibanleden twee keer zouden langskomen bij verzoeker thuis en hem en zijn familie zouden verwittigen van hun plannen indien ze hem zouden vinden. Indien B.Z. werkelijk wraak wou nemen door verzoeker te vermoorden, en hij niet thuis blijkt te zijn, lijkt het eerder logisch dat B.Z. dan niet eerst tot tweemaal toe zou aankondigen wat zijn intenties zijn.

Ook de volgende beoordeling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, kan worden bijgetreden:

“Daarnaast zijn uw algemene verklaringen omtrent het vijandschap tussen [B.] en uw familie vaag en onlogisch. U verklaart initieel dat [B.] zei dat hij door uw familie jarenlang in de gevangenis had gezeten en naar Afghanistan was teruggestuurd, en dat hij wraak zou nemen (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom [B.] uw familie beschuldigde van het feit dat hij terug naar Afghanistan was gestuurd, antwoordt u dat [B.] dacht dat uw vader destijds aan zijn zus had gezegd om met [G.K.] te trouwen (CGVS, p. 16). Merkwaardig genoeg werd uw vader niet bedreigd door [B.], volgens u omdat hij oud, ziek en werkloos was en omdat men altijd vooral de oudste zoon wilt hebben (CGVS, p. 16). Dit is weinig logisch te noemen. Indien [B.] uw familie het werkelijk zou kwalijk nemen dat zij de oorzaak waren van een repatriatie naar Afghanistan, spreekt het voor zich dat hij dan ook uw overige familieleden viseert en niet alleen u. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom hij zou denken dat jullie verantwoordelijk zijn voor zijn repatriatie naar Afghanistan.

Gevraagd waarom [B.] dan precies u viseerde, stelt u dat hij dit deed om risico in de toekomst te vermijden (CGVS, p. 19). Hij heeft immers familieleden van u vermoord en u verklaart dat men in Afghanistan volgens de Pashtun traditie zo redeneert dat een zoon ooit volwassen zal worden en dan in staat zal zijn om wraak te nemen en men die zoon daarom eerst moet vermoorden (CGVS, p. 19). Gevraagd of uw familie dan ooit wraak heeft proberen te nemen, verklaart u te denken dat uw vader niet iemand is die een persoon zou vermoorden (CGVS, p. 20). Dit spreekt uw uitleg over de Pashtun traditie echter volledig tegen. Wanneer u bovendien wordt gevraagd of uw vader wist dat [B.] problemen zou zoeken met uw familie, antwoordt u dat jullie hadden gehoord dat [B.] was teruggekeerd maar niet hadden verwacht dat hij jullie zou beschuldigen van iets en achter jullie zou aankomen (CGVS, p. 22). Ook deze verklaring spreekt opnieuw uw eerdere stelling over het gebruik van persoonlijke vijandschappen volgens de Pashtun traditie tegen. Gelet op uw uitleg hieromtrent zou men denken dat u en uw familie verwacht zouden hebben dat [B.] achter u, de oudste zoon, zou aankomen. Het gedrag van u en uw familie bevestigt bovendien de ongeloofwaardigheid van een dreiging in uw hoofde omwille van deze traditie. U verklaart immers dat u en uw familie meer dan drie maanden voor zijn bezoek al op de hoogte waren van het feit dat hij terug in Afghanistan was (CGVS, p. 16). Het lijkt logisch dat jullie dan voorzorgsmaatregelen zouden nemen, gelet op de Pashtun traditie waar u over spreekt en waardoor u beweert dat [B.] uit zou zijn op uw dood. Uw verklaring als zou uw vader gezegd hebben om op tijd naar het dorp te vertrekken als u van de stad kwam en dat u in de stad moest blijven als u niet zeker wist of u nog op tijd zou aankomen voldoet geenszins aan deze verwachting (CGVS, p. 22).

Gelet op het feit dat de Pashtun traditie die u aanhaalt als reden voor de dreiging in uw hoofde niet als afdoende argument kan worden beschouwd, maakt dat u ook geen afdoende verklaring kan bieden voor uw verklaring dat alleen u persoonlijk werd bedreigd, en niet de rest van uw familie. Opnieuw gevraagd waarom u werd bedreigd en niet de rest van uw familie, antwoordt u dat uw papa oud en ziek was en uw andere broers nog heel jong waren (CGVS, p. 20). Indien een wraakmotief werkelijk ten grondslag ligt aan een bedreiging met de dood, alsook de vrees voor mogelijke represailles volgens de Pashtun traditie, spreekt het voor zich dat leeftijd van geen belang zou zijn. U stelt daarnaast dat met de tijd uw broers ook in aanmerking zullen komen en jullie hen daarom naar verloop van tijd willen wegsturen (CGVS, p. 20). Echter, wanneer u wordt gevraagd of er na uw vertrek naar uw broers werd gevraagd door [B.], antwoordt u van niet, maar dat uw oudste broer [A.], die ondertussen dertien is, door uw ouders vaak naar familieleden wordt gestuurd omdat ze bang zijn voor hem (CGVS, p. 20). Evenwel woont en verblijft deze broer nog steeds in het ouderlijk

huis, hetgeen een mogelijke vrees voor zijn veiligheid volledig ondermijnt (CGVS, p. 6). U verklaart dat [B.] na uw vertrek uit Afghanistan nog één keer bij u thuis langskwam omdat hij had gehoord dat u was vertrokken en daarbij kwaad was op uw familie. [B.] zei dat als ze u ooit zouden vinden, het uw laatste dag zou zijn (CGVS, p. 8). Enkele dagen hierna sprak hij tevens uw jongste broer [W.] aan, vlak bij de moskee, en vroeg hem naar uw Facebookprofiel (CGVS, p. 16 & 20-21). Uw broer antwoordde hierop dat hij niet wist of u een profiel had of niet (CGVS, p. 16). Het is bevreemdend dat u deze momenten slechts zeer vaag in de tijd kan situeren, u kan enkel zeggen dat deze incidenten kort na uw vertrek plaatsvonden (CGVS, p. 21)."

Door louter te stellen dat B.Z. zijn onschuld staande hield en het aldus logisch is dat hij de veroordeling en bijhorende repatriëring ziet als de fout van verzoeker en zijn familie, wordt geen afbreuk gedaan aan de voormelde beoordeling. Het is de Raad ook niet duidelijk wat verzoeker precies bedoelt met zijn betoog dat B.Z. zijn onschuld staande zou hebben gehouden. De kern van de voorgehouden vete met deze persoon bestaat er net in dat B.Z. familieleden van verzoeker heeft vermoord en thans verzoeker viseert om in de toekomst het risico te vermijden dat deze laatste wraak zou nemen voor deze moorden (gehoor CGVS, p. 19 en 22). Dit impliceert dat B.Z. deze moorden wel degelijk heeft gepleegd. Verzoeker kan ook andermaal niet verduidelijken waarom B.Z. hem en zijn familie verantwoordelijk zou houden voor zijn repatriëring naar Afghanistan en bevestigde op het einde van zijn gehoor op het CGVS net dat "de enige reden" dat B. hem wilde vermoorden erin bestond dat hij bang was dat hij wraak op hem zou willen nemen (gehoor CGVS, p. 22).

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat zijn vader niet wraakzuchtig is en dat B.Z. hem en zijn broers viseert, gelet op de ouderdom en ziekte van zijn vader. Hiermee weerlegt hij nog niet de voormelde beoordeling die rekening houdt met deze verklaringen en stelt hij deze niet in een ander daglicht. In zoverre hij voorhoudt dat zijn vader gelet op zijn ziekte niet in staat was om wraak te nemen, brengt hij bovendien een nieuwe verklaring naar voor, nu hij op het CGVS niet zozeer stelde dat zijn vader door zijn ziekte niet langer in staat was wraak te nemen maar wel dat hij niet denkt dat zijn vader "zo'n persoon is dat hij zal iemand vermoorden" (gehoor CGVS, p. 20). Dergelijke wisselende verklaringen van verzoeker dragen andermaal niet bij tot de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Indien er trouwens werkelijk een vete bestond tussen B.Z. en verzoekers familie die teruggaat tot de moorden in Duitsland in 2001, valt niet in te zien dat verzoeker hierover aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn familie de motieven niet kende voor het incident in 2001 (Vragenlijst CGVS, 3.5). Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over deze vete.

Verzoeker voert thans nog aan dat een van zijn jongere broers intussen is gevlucht naar Iran en zijn andere broer, W., werd opgepakt door de taliban. Hij legt echter geen enkel begin van bewijs voor dat een van zijn broers intussen in Iran zou verblijven. Bij zijn verzoekschrift voegt hij wel 2 screenshots van een filmpje, waaruit moet blijken dat de taliban inmiddels zijn broer W. hebben opgepakt. Hij stelt dat de familie sindsdien geen nieuws heeft over zijn broer. In dit verband moet worden herhaald dat op de voorgelegde screenshots geen personen duidelijk herkenbaar staan afgebeeld, dat niet kan worden nagegaan of vastgesteld dat hierop werkelijk verzoekers broer is te zien en dat dergelijke filmpjes of screenshots sowieso maar een beperkte bewijswaarde hebben. De door verzoeker op de zitting afgelegde verklaringen over hoe dit filmpje tot stand kwam en hoe dit tot bij hem geraakte, zijn ook zeer beperkt. Zo gaf hij aan dat de taliban zelf dit filmpje hebben gemaakt en dit vervolgens via bluetooth hebben verspreid in het dorp. Het komt echter weinig aannemelijk voor dat de taliban op deze manier een filmpje zouden verspreiden. Evenmin is het duidelijk wat hun bedoeling hiermee was, nu uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat ze verder nog een specifieke boodschap hadden voor hem en zijn familie. Evenzeer opmerkelijk is dat volgens verzoeker zijn familie geen stappen zou hebben gezet om te weten te komen wat er met zijn broer zou zijn gebeurd. Verzoekers verklaringen over dit filmpje blijven zeer vaag en weinig overtuigend. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat zijn broers niet langer in hun dorp in Afghanistan verblijven of concrete problemen kennen.

4.2.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen persoonlijke problemen met B.Z. of nog een lid van de taliban. Hij kan aldus niet overtuigen dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of dat hij bij terugkeer naar zijn land om deze reden een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.2.11. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering en/of normoverschrijding.

4.2.12. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen

aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging,

geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de

“geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerefugeerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn “*verwesterd*”, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.13. Verzoeker laat in casu na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Concreet beperkt hij zich tot het aanbrengen van stukken inzake het volgen van Franse taallessen en een tewerkstelling in België, maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden eigen heeft gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Voortgaand op de door verzoeker opgegeven leeftijd moet worden aangenomen dat hij reeds 22 jaar was bij vertrek uit Afghanistan. Er kan dus worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving, te meer nu hij ook verklaarde een job uit te oefenen. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in Europa en België en het gegeven dat hij hier werkt en de Franse taal leert, zijn – gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier – niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar deze elementen toont verzoeker niet aan dat zijn verblijf in België of Europa een grote impact heeft gehad op de manier waar hij denkt en zich gedraagt of dat hij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Hij beperkt zich veelal tot blote en zeer algemene beweringen die hij nalaat concreet te maken wat zijn persoon betreft. Hij brengt geen voldoende concrete en overtuigende elementen naar voor die kunnen aantonen dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze ook in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hij blijkt zo nog steeds in nauw contact te staan met zijn familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 6). Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker houdt verder voor intussen een westerse levensstijl te hebben, maar maakt dit nergens concreet en brengt in dit verband ook geen enkel begin van bewijs naar voor. Al zeker toont hij niet aan dat zijn huidige levensstijl zou steunen op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet in concreto aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep. Aangaande het voorgehouden uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij, dient nog te worden opgemerkt dat dergelijke uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat hij deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren aan de geldende normen van de Afghaanse maatschappij.

Verzoeker kan ook niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad merkt ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker brengt aldus in het kader van zijn beroep geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviseerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geviseerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in nauw contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 6). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.14. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: *“In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan – Country Focus”* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, volstaat het op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

4.5. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar het CGVS en aldus de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS